

Indien nodig
mieren toevoegen

Indien nodig mieren toevoegen

Evelien Victor

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personages
berust op louter toeval .

Schrijver: Evelien Victor

Omslagillustratie: Nina Nijsten

ISBN 9789464350135

NUR 300

Uitgeverij: Brave New Books

© Evelien Victor

evelienvictor@gmail.com

www.bravenewbooks.nl/evelienvictor

Dag één: Gij zijt welgekomen

Ik zit binnen.

Vorige week was het zo ver, na drie weken op de wachtlijst was er een plekje voor mij. Het probleem is dat ik ondertussen niet meer depressief ben en het lastig is om daarvoor uit te komen. Ik heb altijd al moeite gehad met sociale verwachtingen. Nochtans deed ik de voorbije weken hard mijn best om alsnog aan die verwachtingen te kunnen voldoen: ik bezocht meermaals de Primark op de drukste momenten, keek fanatiek naar jaren '90 romcoms en luisterde non-stop naar Neefje Kwik van Samson. In een pikzwarte pyjama. Met ongewassen haren.

En nu zit ik op een lelijke oranje stoel in de wachtruimte en voel me plots levendiger dan in de voorbije maanden het geval was. Mogelijks ben ik zenuwachtig. Ik focus me op het design van de oranje stoelen in de hoop dat ik snel depressief word. Ik zie benen verschijnen, hoor mijn naam, en volg de benen.

Bij de intake-formaliteiten doet een tuttebel haar best om vriendelijk te kijken. Ze vraagt of Filip Nogiets nog steeds mijn huisarts is. Ik heb nog nooit van Filip Nogiets gehoord, laat staan dat hij mijn huisarts is. Foutje in het systeem. Ik begrijp dat.

Daarna wacht ik op de lokale dokter. Grijze zetels, lange gang, ik tel twaalf deuren en tel ze daarna opnieuw. Mogelijks nog steeds zenuwachtig. Daar zie ik plots Taurien, een krullerige werkmier die me eeuwen geleden, tijdens mijn eerste langdurige opname, geduldig liet oefenen in mensen toelaten/vertrouwen/fliepflap. Tien jaar later ben ik daar nog steeds een ramp in, maar wat Taurien voor mij betekende, was uniek. Zij werd mijn hoofdmotivatie om toch voor deze opname te kiezen, ondanks de teloorgang van mijn acute depressie. Ooit was ze mijn volhardende 'individuele begeleider', maar tegenwoordig is ze maatschappelijk werker voor de afdeling waar ik vandaag verwacht word.

En dan ziet zij mij, hier in de gang, glurend boven mijn mondmasker. Het is een paar jaar geleden dat ik haar zag, toch voelt het meteen vertrouwd. Ik wil haar aandacht en krijg die onverwacht snel als ze naast mij komt zitten. Het is niet relevant om het nu over mezelf te hebben, ik wil weten hoe het met haar gaat. Goed. Gek. Tijdsreis. Ik verzamel wat lef en vraag of ik mag doen alsof ik hulp nodig heb met administratie, zodat ik afspraken bij haar kan maken die ogenschijnlijk binnen haar takenpakket vallen. Gelukkig antwoordt ze: 'Natuurlijk.' Ik blij natuurlijk.

Op dat moment komt de dokter (niet Filip Nogiets) me halen. Taurien en ik kijken elkaar nog snel even aan met zo'n volwassen blik van verstandhouding. Ik bedenk dat mijn ogen vast blinken en ik gauw weer dof moet kijken, kwestie van niet meteen ontmaskerd te worden als een redelijk tevreden wezen. Dus denk ik terug aan de periodes waarin ik Taurien verwenste. Ik mag haar niet ophemelen. Ooit ging ze op vakantie en dat gunde ik haar niet. Ze liet me zomaar, zonder mijn toestemming, in de steek, de egoïstische trut. Ook toen ze geopereerd moest worden, was ze er niet voor mij. Ik vind het onvergeeflijk dat ze haar gezondheid belangrijker vond dan er voor mij te zijn. Mensen moeten me 24 op 24 bedienen alvorens ik nog maar overweeg om hen te vertrouwen, maar niemand begrijpt dat, en daardoor voel ik me vaak eenzaam.

De dokter houdt de deur voor me open en ik kijk dof naar de vloer.

Ik gaf de hulpverleners in dit ziekenhuis geen toestemming om mijn medisch dossier in te kijken, maar ik ben van goede wil en leg de dokter graag uit waarom. Mijn weigering beperkt het risico op fixatie op diagnoses die fout bleken (psychoses zijn voorbehouden voor opportunisten) of momenteel niet meer relevant zijn (van eetstoornissen moet je afblijven en van drugs blijf ik wel gewoon zelf af). Het dissociatieve identiteitsstoornisje heb ik redelijk onder controle, de deeltjes horen bij mij, al voel ik me vaak angstig en overbodig. Opgejaagd wild. Maar ik ben meer dan een verzameling symptomen, dokter. Als je als hulpverlener al meteen goedbedoelde of gemakzuchtige oogkleppen opzet, is dat

niet bevorderlijk voor het herstel van uw cliënt, dokter. Ik wil u daar graag voor behoeden, dokter. We zijn hier tenslotte om elkaar te helpen. Geen probleem, graag gedaan, dokter. Kunnen we dan nu overgaan tot de orde van de dag en de obligate vragenlijst voor intakes in gekkenhuizen overlopen? The house of Madness? Niet de groep? Welcome to the house of fun! Meteen het melodietje erbij. Ik kan me niet concentreren. Soms ligt dat aan mij, vaker ligt dat aan mijn gesprekspartners. Our house, in the middle of the street. Kan er ook wel nog bij. Ik luister naar de medley in mijn hoofd en besef hoe afwezig ik overkom. Doe normaal. Ik roer in mijn hoofd en proef het stigma, het smaakt bitterzoet, naar beschimmelde loempiasaus, demeterende psychopaten, Aperol, en stoute papa's. Als ik consequent afwijk, is het dan wel afwijken?

Ik floep terug naar het vragenlijstje. De dokter doet vriendelijk en to the point, de mensheid op zijn best. Zijn stagiaire staat ongestraft in de hoek. Ze lijkt op een uiltje en ik kan me nog net inhouden om het mopje over de homofiele uil te vertellen. Joehoew.

'Zijn er psychische problemen in de familie?'

'Heb je eventjes? Er is genetisch duidelijk iets verkeerd gegaan.'

'Heb je een relatie?'

'Ja. Maar niet in de traditionele zin.'

'Huh?'

'Ik doe niet aan monogamie.' Knipoog knipoog.

'Maak ik er dan relatieS van?'

'Oké.' Knipoog. Giechel.

'Gebruik je drugs?'

'Hangt ervan af, wat heb je in huis?' Ik zucht, ik word moe van mezelf. Normaal doen. 'Niet meer, daar ben ik mee gestopt.'

'Zelfmoordgedachten?'

'Noteer maar: geen suïcide-ideatie.'

'Blablabla?'

'Blablabla.'

'Bla.'

Daarna voert het uiltje de vereiste coronatest uit. Door dat beschermende pak lijkt ze op het product van een astronaut die met een uil voosde, en pas 23 jaar later uit de vondelingenschuif geplukt werd. Al die tijd heeft ze zich gevoed met ongewenste kindjes zodat ze kon overleven, zo wijs was ze wel. Ik wijk af. Uil met stok richting neus.

De test zelf is een prikkie, niet meer dan een neussnuitertje in de verkeerde richting. En nu mag ik naar de afdeling, hoera. Het komt me goed uit dat ik zo ontzettend moe ben, dat helpt om het allemaal maar een beetje op me te laten afkomen.

Mijn ontvangstteam heet Billy, hij duikt plots op en doet overdreven enthousiast dat ik er ben: 'Hey, welkom, welkom!' Billy blijkt mijn 'persoonlijke coach' te zijn, een eufemistische benaming voor wat vroeger 'individuele begeleider' was. Heeft vast iets met zelf verantwoordelijkheid opnemen te maken, de duistere keerzijde van de herstelvisie. Toch valt Billy op het eerste zicht mee. Hij is nogal voorzichtig, maar wel spontaan, dat compenseert. Hij toont me mijn kamer en overloopt de gang van zaken op de afdeling: voorspelbare informatie dus niks schokkends. Bezoekuren, therapieën, dagopeningen, dat soort dingen. Als hij vermeldt dat er wekelijks een misviering is op het domein flap ik eruit dat ik nu ook weer niet zo wanhopig ben. Hij lacht en mensen die mij grappig vinden, krijgen korting op mijn misantropie.

Rondleiding op de afdeling. Volg de gids. Er is geen enkel spandoek om me te verwelkomen te zien. Teleurgesteld bedenk ik slogans.

Komaan Evelien, groei en bloei!
Tulpenbolletjes aller landen verenigt u!
Welgekomen, jij bewonderenswaardige lefgozer!

Helemaal niets in die trant. Wel enkele zozegde rustgevende kadertjes aan de muur, genre korenhalm bij zonsondergang. Ik wil hier weg. Ik kan deze kadertjes niet aan.

Ik word voorgesteld aan de andere verpleegkundigen. Ik doe van ongemakkelijk Hallo en Hoi, en krijg al even ongemakkelijke Hoi's en (toch nog!) Welkoms terug. In mijn hoofd spring ik gillend op en neer. 'Hé hallo jullie allemaal! Ik ben er eindelijk, geen paniek in de tent! Dus jullie hebben de eer om mij te mogen helpen om aan mezelf te werken? Fantastisch! High five! Low five, hahaha, goed zo! Sleutel maar allemaal gezellig mee aan mij, want herstellen doe je zelf maar niet alleen, hahaha! En de sfeer is super!'

In werkelijkheid ben ik beleefd en bedeesd. Sympathie eisen moet je opbouwen. Ik wil deze werkmieren de kans geven om me te zien evolueren en openbloeien. Zo niet is dat nefast voor hun werkvreugde, en ze zijn al zo onderbetaald.

Als ik mijn middagmaal ophaal, passeer ik langs een troep medepatiënten in de eetruimte. Sommigen staren me aan en krijgen een verlegen Hoihallo van me. Ik vind een dienblad met een trog erop en ben trots op mezelf dat ik Billy vroeg of ik veganistisch kon eten. Zo wordt mijn voer zeker in een aparte trog voorzien en moet ik niets opscheppen uit de collectieve voederbak, want dat is ordinair en degoutant. Vegan trogreden.

Tot het Uiltje de resultaten van de coronatest heeft, moet ik op mijn kamer eten, en ik hoop dat dat daarna ook nog kan. Dat zou me een hoop stress besparen. Het thema van dit voedsel is duidelijk beige: tofu met een vage saus, bloemkool met een vage saus, en patatten zonder vage saus. Ik krijg plots zin in zalm, wat heel bizar is: ik eet dat al twintig jaar niet meer. Bovendien is zalm meer iets voor vissers en straatlantaarns. Ik breng het dienblad terug naar de keuken en mijn schouder schokt. Dat gebeurt wel vaker, volgens mijn neurologe heb ik last van myoclonische epilepsie, maar wat het ook is, het maakt me onzeker. Ik ben vaak bang dat ik iets zou omstoten of laten vallen.

Op mijn kamer ontdek ik dat er een kak op mijn ene schoenzoneer, wat betekent dat ik er al de hele dag op rondloop. Tenzij er iemand in de eetruimte defecerde. Billy? Ik schrob walgend de

drol af boven de lavabo en denk aan korenhalmpjes bij zonsondergang. Hoezo topdag.

Therapie laat ik maar nog even voor wat het is. Volgens het programma op het A4'tje dat Billy me gaf, bestaan de therapieën vandaag uit 'Stappen', wat ik al héél lang kan zonder hulp, en 'Activiteitentherapie', wat in de praktijk vermoedelijk neerkomt op de hartverscheurende keuze tussen een sudoku oplossen of een mandala inkleuren. Maar morgen vlieg ik erin! Met volle moed! Misschien. Wat doe ik hier? Ik wil weg.

Er verschijnt een Vuurtoren in mijn kamer die me een briefje overhandigt. Taurien wil afspreken met mij. Waarschijnlijk is dat standaard bij vers patiëntenvlees in de kuip, maar ik maak mezelf wijs van niet. Ik heb genoeg beleefd voor vandaag, met de kak als de kers op de taart. De werkmier van de nacht geeft me mijn anti-schokpilletje en ik kruip voor het eerst in dit vreemde nest.

Dag twee: Gij ontmoet een behaard fietsenrek

En ik slaap als gewapend beton. En ik skip ontbijt want daar zijn mensen, en voedsel, en psychiatriekoffie, een trio dat ik liever vermijd op mijn nuchtere maag. Ik kijk door mijn raam naar een boom, met zijn herfstige kruin op ooghoogte, en besluit om van die boom te houden.

Reptielenkop klopt op de deur, een bekend gezicht uit een opname jaaaren geleden, van het soort dat betaald wordt om hier te zijn. Ze is nog steeds luid, overdreven enthousiast, te aanwezig, en allesbehalve subtiel. Van meet af aan gaf ze me het gevoel dat ze hulpverlener geworden is omdat ze erkenning verwacht van anderen, ze is het type voor wie het levensnoodzakelijk is om zich nodig te voelen. Ik vind haar vals en vermoeiend. Toch geloof ik dat ze het, voor zichzelf dan, goed bedoelt, en net daardoor de bal vaak mislaat. Ik denk dat ze psychische problemen heeft.

Ze vraagt hoe het 'met al mijn vrienden gaat'. Blijkbaar zag ze me vroeger als een populaire patiënt, wat dat ook moge betekenen.

Dat is ook niet zo moeilijk, in die tijd waren de meeste patiënten gesedeerde omhulsels die het al lang opgegeven hadden. Ik durf geen vriendjes toelaten als het niet goed met me gaat, want iedereen moet mij dan even stom vinden als ikzelf, iets anders geloof ik toch niet. Ik weet niet of ik vooral dom of vooral koppig ben, maar de vriendjes om hulp vragen is even lastig als een pompelmoes in een tuba naar de top van de Mount Everest smokkelen.

Ik weet niet goed hoe te reageren en antwoord dat, volgens wetenschappelijk onderzoek, vriendschappen gemiddeld zeven jaar duren.

Samen met Reptielenkop zijn de eerste onvermijdelijke communicatieproblemen op een afdeling gearriveerd. Billy vertelde me gisteren dat ik meteen therapieën mocht volgen, Reptielenkop meldt nu dat dat pas mag als de resultaten van mijn coronatest bekend zijn, vermoedelijk morgen. Vervolgens laat ze

me een uur later weten dat ik negatief ben en ik in 'Sport' verwacht word. Opmerkelijk hoe negatief stiekem positief is, net zoals bij hiv. Gelukkig zorgt mijn pseudodepressie voor een negatieve ingesteldheid, die me beschermt tegen soa's, virussen en een kinderwens.

Ik dus naar 'Sport'. Kleine sporthal, twee omhulsels die in slow motion pingpongen. Eén iemand kijkt helder en stelt zich voor als Fistel, de sporttherapeut. Hij vraagt om eerst mijn handen te wassen. Ik vind de zeep niet en als ik op een knop druk, komt er een waterstraal recht in mijn gezicht terecht. Dan pas heb ik door dat ik aan het drinkfonteinje sta. Mooie eerste indruk, maar ik duw mijn gêne weg met de optimistische gedachte dat mijn imago vanaf nu alleen maar kan verbeteren.

Omdat pingpongen wat mij betreft geen optie is, gaan we badmintonnen. Bij mijn ex-psycholoog stond er een pingpongtafel in de gang. Mijn hoofd koppelt het geluid van die heen-en-weer balletjes zo aan die gesprekken dat ik sindsdien onmogelijk kan pingpongen zonder ondertussen mijn diepste zielenroerselen op tafel te gooien.

Badminton dus, fijn hoe alle omhulsels zich aanpassen aan mijn wensen. Los van het calorieverbruik doet het me warempel deugd om even buiten mijn hoofd bezig te zijn. Ik blijf er zelfs beter in te zijn dan ik dacht en laat Fistel zwaar zwetend achter pluimpjes aan hollen.

Als ik naar het toilet ga, ligt er nog een grote drol in de pot. Ik vraag me af of ik hier dagelijks geconfronteerd zal worden met anonieme fecaliën.

Na de ongewenste ontmoeting met de Kak van de Dag is het tijd voor het middagmaal. Reptielenkop, even indiscreet als vroeger, vraagt me of ik 's middags geen rilatine meer neem, dat ze dat nog weet uit mijn eerdere opnames en in mijn dossier las dat ik me vaak opgejaagd voel. Misschien kan het me helpen? Ik vind het uiterst deontologisch verantwoord om dat even in een volle eetruimte te bespreken. En ik, met mijn domme kop, antwoord dat

ik dat niet meer neem omdat ik daar saai van word. Stom stom stom, het zou me helpen tegen de honger.

Ik was bang dat ik vanaf nu verplicht in de eetruimte tussen de omhulsels moest zitten, maar bij navraag mag ik ook gewoon op mijn kamer eten. Dank aan corona. Deze keer is mijn trog gevuld met rode drab en beige blokjes. Ik mis een consequent themakleur. Ik spoel, geheel volgens de regels van de afdeling, mijn trog af in de keuken en vraag me af wat Oorleletje aan het doen is.

Onder 'mijn' afdeling bevindt zich de crisisafdeling. En op die afdeling vertoeft Oorleletje, mijn kameraadje/collega/zomerse drinkebroer, waarmee ik quasi dagelijks contact heb. In vergelijking met hem ben ik dolgelukkig. We gaan wandelen en hij stelt me voor aan de lama's op het domein. Niks is zo neutraal als de aanblik van een lama. Ik vind het fijn om even bij iemand te zijn waarbij ik kan doen alsof ik doe alsof het goed met me gaat. Meta. Sigaretten en psychiatrie gaan goed samen en ik besluit dat ik mag roken zolang ik hier ben. Ik pas me gemakkelijk aan.

In mijn kamer staar ik door het raam en krijg ik mijn eerste huilbui in dit gesticht. Ik begrijp niet waardoor: ik keek gewoon naar de wolken en zag een olifantje dat langzaam uit elkaar dreef. Ik kan me niet voorstellen dat het vergaan van een imaginair slurfbeest me zo verdrietig maakt. Hoewel, Dumbo is een vrij triestige film. Net als alle films van Jan Verheyen.

Na het avondeten breng ik mijn dienblad terug naar de keuken. Ik tref Billy gebukt voor de vaatwas aan, zijn broek hangt zo laag dat ik een reusachtige portie van zijn derrière ontmoet. Eén van mijn psychische kwetsbaarheden is dat ik me bij het zien van bilspleten automatisch inbeeld welke fiets erin zou passen. Wordt het een kinderfietsje, een te dure koersfiets, misschien een rode BMX? Terwijl ik me diameters en breedtes van fietsbanden voor de geest haal, kijkt Billy op en ziet mij naar zijn kont staren. 'Geef je bord maar, ik pas het er wel nog tussen', zegt hij. Mijn mond gaat open en ik besef nog net op tijd dat 'Ik denk toch aan een te dure

koersfiets' geen geschikt antwoord is. In plaats daarvan mompel ik een verward bedankje. Normaal doen. Verward is normaal hier.

's Avonds komt mijn langste kameraadje Vetplantje op bezoek. Ze koos haar naam zelf omdat ze dat heel gemakkelijke planten vindt, en wie ben ik om dat tegen te spreken. Het is donker en we verkennen samen het bos op dit domein, gewapend met de zaklamp op mijn smartphone. Het is spannend en ik hoef niet na te denken. Er ligt een versteende kabouter langs het pad.

Dag drie: Gij poogt maar ergert u

Elke ochtend komt de werkmier van de nachtdienst standaard iets na zes binnen in mijn kamer om te controleren of ik slaap, waardoor ik wakker word. Vandaag maak ik de weloverwogen keuze om mijn sokjes met sokjes erop aan te doen. Eigen regie is belangrijk. Het ontbijt overslaan is gemakkelijk, niemand let erop. Ik zou me eigenlijk eens moeten douchen, maar de douches zijn op de gang en en ik vind het maar niks als je de hele tijd lompe voetstappen in de gang hoort. Dat staat garant voor instant paniek in mijn lijf. Dus kies ik voor een extra dosis deodorant en besluit ik om me dit weekend thuis te wassen.

Ik pleur me op een stoel in de ongezellige leefruimte. Is een doodsruimte een synoniem voor mortuarium? Tijd voor de klassieke dagopening: wie wil een vers mondmasker, wie heeft externe afspraken, wat staat er op het menu, dat soort dingen. Wat wel verrassend binnen mijn psychiatrische carrière, is de mededeling dat alle therapieën doorgaan. Alles volgens planning?? Er gebeuren hier gekke dingen.

Zoals het een brave leerling betaamt vertrek ik naar 'Opstart waarden', dat klinkt alsof ik een compleet immoreel wezen ben. Dat klopt nog ook. Als ervaringswerkertje heb ikzelf ook wel eens workshops gegeven rond 'waarden', dus ik verwacht voorspelbaar geneuzel. Alzo geschiedde, hoewel ik moet toegeven dat therapeute Decubitus dat niet slecht doet. Ik laat niet merken dat ik normen noch waarden heb en speel het spelletje mee, het tempo is oké, ik pruts met een touwtje zodat mijn handen bezig zijn (knoopje in, knoopje uit, rond mijn vinger winden en weer afwijzen), en geef af en toe wat juiste antwoorden. Ik rochel woorden als connectie, mindful en integriteit uit, want dat horen therapeuten oh zo graag. Het werkt, onmerkbaar voor anderen, op mijn lachspieren als ze me dan zo'n erkentelijke blik geven. Soms denk ik dat ze oprecht geloven dat ze zich een onmiddellijke

stijging van mijn eigenwaarde (nog zo'n woord) kunnen toe-eigenen. Wat zijn ze toch trots op zichzelf, zie hun betrokkenheid, zie hen uitblinken in hun job. Ik durf werkmieren niet oké vinden. Maar Decubitus valt warempel mee, ze doet minder betuttelend en irritant dan de doorsnee therapeut. Hoogtepunt van deze bijeenkomst is de kennismaking met een medepatiënt die al in de eerste twee minuten van deze therapie aan de groep vertelt dat ze ooit white spirit gedronken heeft. Dank voor deze relevante bijdrage, White Spirit. Ze lijkt me het type dat wat leven in deze droge brouwerij kan brengen.

Buiten roept iemand 'Hey Evelientje!'

Het uur daarna is leeg en vul ik op met Oorlelletje. Hij vertelt het Verhaal van de Gong. Op de crisisafdeling hangt een gong, waar de begeleiding sporadisch tegen mept, in een wanhopige poging de patiënten tot abrupte bezinning te verplichten. Zodra het geluid van de gong weerklinkt, moet iedereen één minuut lang meteen stoppen met om het even wat ze op dat moment aan het doen zijn. Oorlelletje vertelt dat hij een fikse wonde had toen hij pas op de afdeling was. Een werkmiertje was die kwetsuur aan het verzorgen en toen ging de gong zijn gang. De verpleegkundige bleef plots stokstijf staan, ontsmetting en bandage in de hand, zwijgend en starend. Oorlelletje lag daar met een gapende bloedende wonde, niet begrijpend wat er aan de hand was. Exact één minuut later liet de gong weer van zich liet horen en ontdooide de tijd. Je zou voor minder aan je mentale gezondheid beginnen twifelen.

Na dit pakkende verhaal zet ik koers richting 'Activiteitentherapie' in de zogenoemde gele ruimte. Geen idee wie de naam voor het lokaal gekozen heeft: het enige gele eraan is een droge 'geel' dat in gele (jawel) letters op een witte deur staat.

Naast mij ijsbeert een oud wezentje zenuwachtig tot we naar binnen kunnen. Ik krijg er compassie mee en begin een gesprekje over het gele thema, we praten over hoe moeilijk het is om mensen te herkennen aan hun halve gezichten, en over de eerdere

therapie over onze waarden. Het doet me deugd dat ik zo te zien een geruststellend effect heb op dit Zenuwpeesje, ze lijkt me best wel oké wegens niet compleet achterlijk.

De 'Activiteitentherapie' is helaas exact hoe ik het mij voorstelde: kasten vol kruiswoordraadsels, goedkope stiften, goedkope kunstboeken bij wijze van inspiratie, en een trekt uw plan alhier. Ik dood de tijd door in een boek over optische illusies te bladeren en teken er dan maar zelf eentje. Ik weet hoe het is om een onmogelijk figuur te zijn.

Rondom mij zitten omhulsels te breien of kruiswoordraadsels (uiteraard) in te vullen. Ik hoor de therapeute, type jong dus nog idealistisch, zowaar ongegeneerd aan iemand vragen: 'Wat zijn je gevoelens daarbij?' Ik ben blij als ik weg kan. Straks heb ik een afspraak bij Taurien!

Ik prop snel mijn middageten naar binnen (deze keer boontjes met rode prut en enkele ondefinieerbare rondjes), en hoor op de gang alweer een luide 'Hey Evelientje!' Ik vermoed dat het gewoon een auditieve hallucinatie betreft. Ik gebruik voor alle zekerheid nog wat deodorant (ben ik dan pro deo?) en vertrek naar het bureau van Taurien.

Uiteindelijk zit ik een uur en een kwartier bij haar, en misschien zat ik er nu nog, ware het niet dat een werkmiertje Taurien opbelt om te polsen of ik daar nog ben, aangezien de 'Seizoenskoken' therapie twintig minuten geleden al begon. Pas door dat telefoontje merken we dat we al een half uur langer dan gepland aan het praten zijn, en zij al op een vergadering op een andere locatie had moeten zijn. We hebben blijkbaar weinig zin in koken of vergaderen en blijven nog wat dralen. Ik heb geen administratieve of juridische problemen, maar als excuus om haar de week erop opnieuw te kunnen zien, verzijn ik dat ik voor de correctionele rechtbank moet komen voor heling van sanseveria's. Ze begrijpt meteen dat ik haar hulp daarbij nodig heb.

Heel opmerkelijk hoe spontaan ik tegen haar durf praten. Zie je wel dat ik in staat ben om me 'open te stellen', ik ben gewoon slim want selectief.

Ik heb geen idee waar dat stomme ‘Seizoenskoken’ plaatsvindt en heb er geen sikkepit zin in. Dat ze hun koolrabi, pastinaak en aardperen lekker zelf schillen. Terug op de afdeling verzamel ik snel de moed/moet om iemand in het gevensterde werkmierenhok te vragen waar het betreffende lokaal is, maar de overdracht van dag- naar laatdienst is net bezig en de werkmieren zien me letterlijk niet staan. In andere omstandigheden zwaai ik weleens met briefjes van honderd om de aandacht te trekken, maar in dit geval komt mijn onzichtbaarheid me goed uit, en ik verschans me op mijn kamer. Daar trek ik mijn donsdeken samen met de angst over mijn hoofd en word opnieuw overspoeld door een onverklaarbare huilbui. Misschien gaat het toch minder goed met me dan ik denk.

Als Reptielenkop enkele uren later langskomt om te laten weten dat het eten gearriveerd is, vraagt ze me of ik hier eigenlijk al een gesprek had. Niet echt, enkel met Taurien. Reptielenkop heeft de indruk dat ik veel op mijn kamer ben en vindt dat ik ‘toch ga moeten leren om me te uiten’. Ik wil mij op dit moment vooral uiten met mijn vuistjes tegen haar smoeltje, maar antwoord beleefd dat dat moeilijk ligt voor mij. Ze zegt dat ze mij al een beetje kent (écht niet!) en dat ze zich niet wil opdringen, maar dat ze vanavond wel nog even wil langskomen voor een gesprek, als ik dat goed vind. Ik antwoord dat ik erover na zal denken. Ze kijkt nogal beteuterd en ik voel me een heel klein beetje schuldig.

Tot mijn verbazing komt ze die avond werkelijk nog langs. Een werkmier die haar woord houdt? Memorabel! Ik ben bezorgd dat ze suïcidaal zou worden als ik haar nogmaals afwijs en besluit haar een kans te geven. Spijtige zaak, want het wordt al snel overduidelijk dat ze spijbelde tijdens de les communicatievaardigheden. Ze laat me niet uitpraten, stelt midden in een zin al een volgende vraag, en interpreteert alles wat ik zeg faliekant verkeerd. Ik heb op zich geen probleem met mensen die nogal vol zijn van zichzelf, op voorwaarde dat hun EQ groter is dan hun schoenmaat. Ze vertelt dat ze zelf haar échte vrienden op één hand kan tellen en dat verbaast me niets. Op de